

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. 29. De decima consolatione & visione in qua à Deo fuit certificata quod non decipiebatur in supradictis visonibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

Vigesimum nonum capitulum. De decima consolatione & visione, in qua à Deo fuit certificata quod non decipiebatur in supradictis visionibus.

ALio tempore dum eram in oratione, subito dicta sunt mihi verba valde placibilia, & dixit ita: Filia mea dulcis mihi multò plus quàm ego tibi, templum meum, dilectum meum, cor Dei omnipotentis stat super cor tuum. Et simul cum istis verbis venit mihi sentimentum delectabilissimum quale nunquam fuerim experta: omnia enim membra corporis sentiebant illud, & iacui in istis. Et dicebat iterum: Deus omnipotens suum amorè reposuit in te, plus quàm in fœmina istius ciuitatis: ipse delectatur in te, & in consocia tua. Et studete quia vita vestra sit lumen omnium qui volunt ad illud respicere: illis vero qui non respicient, erit fortè iu-

dicium, & durum. Et comprehendebat anima mea huiusmodi iudicium crudele plus litteratorum quam laïcorum, quia despiciunt ista diuina, & cognoscunt ea per scripturas. Iterum subiungebat: tantus est amor Dei omnipotentis quem posuit in vobis, quod continuè stat vobiscum: Sed non cum istis sentientis, & oculi sui sunt modo in vobis. Et videbatur mihi, quod ego viderem oculis mentis meæ diuinos oculos: & delectabant me plus quàm possum exprimere: & doleo quia ista dicimus modo pro truffis. Quamuis autem esset ista lætitia magna, reducebantur tamen mihi ad memoriam peccata mea: & nullum bonum videbatur esse in me, & videbatur mihi quod nunquam aliquid fecissem, quod Deo placere deberet. Dubitabam autem pro eo, quod ita magna mihi dicebantur: & cœpi dicere. Si tu qui mihi loqueris, esses

filii Dei omnipotentis, nunquid anima mea reciperet maiorem lætitiã, quàm recipiat? Illam enim lætitiã nunquam possem sustinere sentiendo te in me esse, & quia ego sum ita indigna. Et respondit: quia nolo, non est tibi modo maior lætitiã, est tamen tibi maior parata, & scias, quod totus mundus est plenus de me. Et tunc videbam, quod omnis creatura erat plena ipso, & dicebat mihi: ego possum facere omnia: & quod me videas, sicut quando conuersatus fui cum Apostolis: & non me sentias. Hęc autem non dicebat verbis corporalibus. Anima autem mea omnia comprehendebat, quod ita diceret, & multo maiora: & ita veraciter sentiebam esse. Ad declarandum autem vtrum esset verum quod dicebat, anima mea clamauit.

Postquam ita est, quod tu es Deus omnipotens, & sunt vera ista quę dicis, quę sunt ita ma-

gna, da mihi signum quod sim
 secura, & extrahe me extra du-
 bium. Et quærebam, quod ipse
 daret vel diceret aliquod signū
 corporale, quod possem videre,
 videlicet quod poneret in manu
 mea vnam candelam, aut lapi-
 dem preciosum, aut aliam rem.
 Aut daret mihi aliud quodcun-
 que signum: quod ipse vellet,
 promittēs quod ego non osten-
 derem illud signum, nisi cui ipse
 vellet. Et ipse respondit: istud
 quod quæris, est signum quod
 daret tibi solum lætitiā quan-
 do videres id, aut quando con-
 trectares illud, sed non traheret
 te de dubio, & posses esse de-
 cepta in tali signo. Ego autem

*Verum
 signum
 presen-
 tiæ Dei
 in crea-
 tura sua
 & quan-
 do deci-
 piatur à
 spiritu
 maligno.*

dabo tibi signum, melius quàm
 illud quod tu quæris: quod
 signum erit tecum continuè
 intus in anima tua, & quod
 semper senties. Signum autem
 erit istud: Tu semper eris feruens
 in amore, & de amore Dei, &
 illuminata cognitione Dei intus

in te. Hoc autem signum fit tibi certissimum, quod ego sum, quia hoc signum non potest facere alius, nisi ego, & hoc est signum quod ego dimitto intus in anima tua, quod tibi est melius alio quod petisti: dimitto in te vnum amorem de me, quo anima tua erit ebria, feruens, & calida assidue de me, ita quod tribulationes amore mei tolerabis. Et si quis tibi dixerit malum vel fecerit, tu habebis in gratia, & clamabis te indignam tali gratia. Istum enim amorem habui ego ad vos, qui fuit tantus quod pro vobis omnia sustinui patienter, & cum humilitate. Tunc igitur cognosces quod ego sum in te, si quando quis dixerit, vel fecerit malum tibi, tu habeas non solum patientiam, sed hoc habeas in magno desiderio, & pro gratia: & hoc est certum signum gratiæ Dei. Et ecce ego modo vngo te vno vnguento sirocoso quo vinctus fuit vnus sanctus qui fuit

vocatus sanctus Syricus & alij multi sancti. Sentiebam igitur subito vnctionem illam cum tanta dulcedine, quod ego desiderabam mori, & quod mors mea esset cum omni tormento corporali, nec æstimabam aliquid tormenta quæ sustinuerunt sancti pro Christo, sed terribiliora tormenta desiderabam mihi pro Christo inferri. Et desiderabam quod totus mundus diceret mihi verecundiam, & quod mors inferretur mihi cum omni tormento. Et erat mihi multum delectabile rogare Deum pro illis, qui mihi hæc omnia mala facerent, & non mirabar de illis sanctis, qui rogauerunt Deum pro interfecto-ribus & persecutoribus suis: quia non solum debebant rogare Deum, immo etiam conari specialem gratiam pro eis impetrare. Paratissima igitur eram rogare Deum pro illis, qui mihi mala fecissent, & cum magno amore diligere eos, & eis

compati. In illa autem vnctione
fensi tantam dulcedinem intus
& extra, quod nunquam tantam
fenseram: quàm etiam non pos-
sum verbis manifestare in aliquo
nec parum, nec multum. Et
erat hæc consolatio alia & alte-
rius modi, quam aliæ fuissent:
quia in aliis delectationibus de-
siderabam statim exire de secu-
lo: sed in ista erat desiderium,
quod mors mea esset grauis, &
longa cum omni tormento, &
quod omnia tormenta de mun-
do essent in quolibet membro,
& tamen hæc omnia videbantur
mihi pauca. Et comprehendebat
anima mea, quod omne tor-
mentum erat paruum respectu
illorum bonorum, quæ promit-
tuntur in vita æterna, & anima
mea comprehendebat certissi-
mè ita esse. Et si omnes sapien-
tes mundi dicerent mihi aliud,
non crederem.

Et si iurarem, quod omnes qui
vadunt per istam viam supra-

dictam saluantur, non crederem mentiri. Et istud signum dimisit sic firmum intus in anima mea, & cum tanto lumine claram & illustratam, quod credo quod sustinerem martyrium, antea quam possem aliter esse, & hoc signum sentio continuè, quod est recta via salutis, scilicet, diligere, & desiderare pati pro a-

Gratia Dei in Cruce sua conseruatur. more Dei. Et audiui locutionem à Deo mihi factam dicentem: facias scribi in fine istorum, redantur gratiæ Deo: & quicumque vult conseruare gratiam, non leuet oculos à cruce, siue sit in lætitia, siue in tristitia, quam ego dem sibi, vel permittam. Ea autem quæ supra dicta sunt de prædicto signo intelligebat anima mea magis plenè quam possim dicere: & cum plenitudine qua dabantur mihi intelligi multò plura quàm loquimur, & plenius & cum magna delectatione & affectione: de qua omnino nihil dicemus, nec di-

cere possumus, & Deus velit quod non sit mihi peccatum quia ita malè & cum defectu refero.

Trigesimum capitulum. De septem visionibus & revelationibus precipuis quas habuit meditando in Passione Domini nostri. Et in hoc eodem capitulo tractatur de prima earundem visionum. Et qualiter ostensa fuit ei paupertas quam Christus habuit omnis humani auxilij, & omnium persecutorum suorum obstinata corda: astutiaque eorum ad destruendam perdendumque nomen eius.

QUADAM vice ego eram in meditando de Passione & de paupertate filij Dei incarnati, Christus autem ostendit mihi, & videbam paupertatem eius tam magnam, quam clarè demonstrabat in corde meo: & volebat quod ego viderem, & benè considerarem, & videbam: